U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **N. V. N.,** zastoupený JUDr. Hanou Plátěnkovou, advokátkou se sídlem Borová 1, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2014, č. j. 41 Az 22/2013 - 79,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokátky JUDr. Hany Plátěnkové, **se určuje** částkou 6.800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 7. 2014, č. j. 41 Az 22/2013 - 79, zamítl žalobu, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 22. 7. 2013, č. j. OAM-190/ZA-ZA08-ZA04-2013, jímž byla podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítnuta jako zjevně nedůvodná žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel s ohledem na svou délku pobytu na území České republiky, rodinné vazby a zdravotní potíže dovozuje přijatelnost kasační stížnosti. Ve vztahu k ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. stěžovatel namítal, že krajský soud nesprávně posoudil jeho obavy z pronásledování z náboženských důvodů. Ve vztahu k ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pak stěžovatel poukázal na to, že tlumočník správně nepřekládal jeho výpovědi, a pro tyto vady měl krajský soud rozsudek zrušit, což se nestalo. Ve vztahu k ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stěžovatel uvedl, že se krajský soud

nevypořádal s jeho tvrzením ve vztahu k nedostatečnému dokazování a podkladům pro správní rozhodnutí. V doplnění kasační stížnosti pak stěžovatel uvedl, že mu měl být udělen humanitární azyl z důvodu zdravotního stavu a poukázal na přiložené listiny. Ze všech uvedených důvodů navrhl zrušení rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost tedy bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikaturní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze-li navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, bylo by věcné rozhodnutí krajského soudu odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti. K tomu srv. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 - 18, ze dne 19. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2014 - 52, ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 2, všechny přístupné na www.nssoud.cz.

Relevancí délky pobytu na území České republiky a neexistencí vazeb v domovském státě se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usneseních ze dne 18. 4. 2008, č. j. 5 Azs 15/2008 - 80, ze dne 14. 6. 2007, č. j. 5 Azs 44/2007 -72, nebo ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 Azs 34/2013 - 38 (všechna uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Rodinnými vazbami žadatele o azyl, včetně vztahu k bývalé

manželce a dětem se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usneseních ze dne 31. 8. 2011, č. j. 6 Azs 7/2011 - 49, ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011 - 36, a ze dne 11. 9. 2012, č. j. 9 Azs 11/2012 - 23. Pokud pak stěžovatel vytýkal krajskému soudu nesprávné posouzení tvrzeného pronásledování z náboženských důvodů, lze odkázat např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2005, č. j. 4 Azs 271/2004, ze dne 10. 2. 2006, sp. zn. 4 Azs 129/2005, a ze dne 17. 8. 2005, č. j. 4 Azs 409/2004 – 69. V souladu s citovanou judikaturou postupoval v dané věci i krajský soud a s jeho závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

Otázkou nesprávného překladu ve správním řízení se Nejvyšší správní soud rovněž zabýval v řadě svých rozhodnutí, např. v usnesení ze dne 8. 6. 2011, č. j. 2 Azs 5/2011 – 77, nebo v rozsudku ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 – 66, podle kterého *„[v] řízení o žalobě a následně v řízení o kasační stížnosti nelze účinně zpochybnit kvalitu tlumočení pohovorů v řízení o udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy byl pohovor veden v jazyce, jejž si žadatel o mezinárodní ochranu sám zvolil, svým podpisem potvrdil, že souhlasí s obsahem protokolu z tohoto pohovoru, a ani při napadení správního rozhodnutí založeného na těchto pohovorech neuváděl a neuvádí konkrétní body, které byly podle něj přetlumočeny chybně.“ (...) Pokud byl nespokojen s tím, jak byla jeho vyjádření tlumočena, měl to uvést již během pohovorů, popřípadě neměl podepisovat na každé straně protokolu o pohovoru prohlášení o tom, že s ní byl seznámen a že s protokolem souhlasí, nýbrž měl uvést, které části jeho projevu byly tlumočeny chybně.*“ Ostatně stěžovatel v kasační stížnosti ani konkrétně neuvedl, které skutečnosti mající přímý vliv na rozhodnutí správního orgánu nebyly správně přeloženy.

Ve vztahu ke stížní námitce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odkazuje Nevyšší správní soud rovněž na konstantní judikaturu, např. rozsudky ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 16/2013 – 26, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, publ. pod č. 638/2005 Sb. NSS, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a rozsudek ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, publ. pod č. 312/2004 Sb. NSS. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se krajský soud dostatečně zabýval otázkou řádně zjištěného skutkového stavu, resp. dostatečností podkladů pro vydání rozhodnutí, správními orgány.

Zdravotními důvody, resp. nižší úrovní zdravotnické péče v domovském státě, se pak zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudcích ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 - 68, a ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, nebo v usnesení ze dne 30. 6. 2009, č. j. 8 Azs 25/2009 - 77. K rozdílným standardům zdravotní péče se vyslovil také Evropský soud pro lidská práva, např. ve věci *Salkic and Others v. Sweden* (rozhodnutí ze dne 29. 6. 2004, stížnost č. 7702/04, dostupné na www.echr.coe.int).

Je třeba doplnit, že v daném případě byla stěžovatelova žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle ust. § 14a. Správní orgán se přitom důvody ve smyslu ust. § 12 a § 14a zákona o azylu důkladně zabýval a dospěl k závěru, že stěžovateli žádný z azylově relevantních důvodů nesvědčí, s čímž se ztotožnil i krajský soud. V této souvislosti je třeba zmínit rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 5 Azs 27/2003, v němž se uvádí, že „*Neuvádí-li žadatel o azyl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., jde o žádost zjevně nedůvodnou.*“ Podle konstantní judikatury zjišťuje správní orgán skutečný stav věci pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu řízení o mezinárodní ochraně uvedl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, a usnesení ze dne 11. 9. 2012, č. j. 9 Azs 11/2012 - 23). Soud pak při přezkoumání správního rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu k datu vydání správního rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). K tomu srv. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2011, č. j. 3 Ads 23/2011 - 117.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Stěžovatelem přiložené listiny ke kasační stížnosti na výše uvedených závěrech nemohou nic změnit.

Z důvodů výše uvedených proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovateli byla pro řízení ustanovena zástupkyní advokátka a v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Náklady řízení sestávají z odměny advokátky za dva úkony právní služby (dvě písemná podání ve věci samé) v částce 2x3.100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů a náhrady hotových výdajů v částce 2x300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Celková částka odměny proto činí 6.800 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. listopadu 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu